

Havukaisten
viesti
2025

KUTSU SUKUSEURAN VUOSIKOKOUKSEEN

Havukaisten sukuseura ry:n vuosikokous pidetään
Papinniemen leirikeskuksessa osoitteessa Papinniementie 75, Kitee
lauantaina 26.7.2025 klo 13 alkaen.

Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

Aloitetaan sukuseuran kustantamalla lounaalla klo 13, jonka jälkeen voimme
hetken jaloitella ja tutustua kokouspaikkaan ennen varsinaista kokousta.

Kokouksen päätteeksi tarjolla kahvit ja ohjelmaa.

Kokouspaikalle voi halutessaan myös jäädä saunomaan ja yöpymään
omakustanteisesti.

Ilmoittaudu seuran puheenjohtajalle viimeistään 12.7.2025 mennessä.
Ilmoitathan erityisruokavaliot ja kiinnostuksesi saunan vuokraamiseen tai
yöpymiseen samalla.

Tervetuloa!

TAPAHTUMA- JA JUHLATILAT

kirkasvetisen Pyhäjärven rannalla

Päärakennus

- Ruokailutilat 100 henkilölle
- Yöpymistilat 50 henkilölle
- Pitopalvelu

Rantasauna

- Erillinen saunarakennus
Pyhäjärven rannalla
- Tilava sauna sekä peseytymistilat
- Oleskelutilat 30 henkilölle
- *Rantasauna vuokrattavissa
myös erikseen*

Kulkurin Hovi Oy | p. 044 0270889 | www.facebook.com/kulkurinhovi

Kaunista kevättä ja kesää kaikille

Tätä kirjoitettaessa vietetään Aprilli-päivää ja aurinko paistaa lämpimästi. On vuotuinen aika lähettää Havukais-postia. Tänä vuonna valmistaudutaan myös sukujuhlaan, joka toteutuu heinäkuussa Kiteen Papinniemen leirikeskuksessa – yllä kuvassa. Viereisellä sivulla tarkemmin sukujuhlasta.

Tässä lehdessä tutustumme Kenkkulan Jennyn elämäntarinaa, sekä Vileniuksiin ja Heikkilöihin Valkealasta. Sukuseuramme hallituksen jäsen Jouko Peri perehdyttää meitä mobilisti-harrastukseen. Petri Kaskes kertoo runsain kuvin ja sanoin varsin mielenkiintoisesta elämästään. Kyösti Havukaisen runoutta on myös mukana. Kansikuva on Asko Aavamäen käsialaa, ja esittää Kiteenlahden koulua alkuperäisessä asussaan.

Viihtyisiä lukuhetkiä viestimme parissa ja näkemisiin sukujuhlassa!

Martti Havukainen

Havukaisten sukuseuran hallituksen puheenjohtaja

Misolan Havukaisia Kouvolan Valkealassa

Anita Vilenius asuu miehensä Karrin kanssa Kouvolan Valkealassa. Perheeseen kuuluu myös tytär ja tyttären tytär. Havukaisen sukuun Vileniukset liittää Anitan edesmennyt äiti, Eila, omaa sukua Havukainen. Eila oli syntynyt 1940. Hän eli lapsena Kiteen Misolassa.

Eila muutti lapsuusperheineen Kiteeltä. Perhe asui Ruoveden Muroleella, josta Eila siirtyi Tampereelle. Tampereelta Eila muutti Kouvolaan, jossa eli elämänsä loppuun, 2015, asti. Eila työskenteli elämänuransa kaupanalalla. Osa Eilan sisaruksista on muuttanut kauas. Eilan veli Kalevi elää Australiassa ja sisaret Kaija ja Maire asuvat Yhdysvalloissa.

Anita on tehnyt työuransa taloushallinnon ammattilaisena. Anita työskentelee ennen suunniteltua eläkkeelle jääntiä vielä vuoden tilitoimistossa, jonka aiemmin omisti. Anitan veli Mika Heikkilä asuu myös Valkealassa ja työskentelee Puolustusvoimille kunnossapitopalveluita tuottavassa yhtiössä. Mikan perheeseen kuuluu puoliso Tuija ja aikuinen poika.

Anita pääsee nyt kevään koittaessa mielipuuhaansa puutarhan hoitoon. Hän harrastaa myös monipuolisesti liikuntaa. Mika harrastaa moottoripyöräilyä. Vuosi sitten kesällä Mika ajeli Misolaan katsomaan Eila-äidin lapsuuden tienoita. Misolassa on Eilan lapsuuden koti yhä olemassa, kotitaloa on vaan uudistettu ja laajennettu.

Kuultuaan tätä juttua varten tehdyssä haastattelussa ensi kesän sukujuhlasta, Anita innostui ja kertoi, että olisi kiva tutustuta sukuseuran ihmisiin.

Toivotamme Anitan ja Mikan perheineen tervetulleiksi Havukaisten sukuseuraan!

Martti Havukainen

Tuija ja Mika (vas.). Anita ja Karri (oik). Sisarukset Anita ja Mika (alh.)

Kankaala Niilon tyttären pojan tarinoita keväällä 2025

Vanhempani Pirkko, os.Havukainen ja Kalevi olivat katselemassa kesäpaikkaa Kiteeltä 1960-luvun lopulla. Olivat saapuneet tutustumaan myynnissä olleeseen Sorolan pientilaan Suorlahdelle. Saimaan Oriveden rannalla oltiin. Pohtivat, että kannattaako tätä paikka ostaa. Ukkini, Kankaalan Niilo, sanoi: Tämän paikan otatte. Ostopäätöstä vanhempani eivät ole katuneet. Nyt vielä ysikymppisinäkin touhuilevat siellä 9 kuukautta vuodesta. Siellä minä vietin kolmevuotiaasta lähtien kaikki lapsuuden kesäni. Veljelläni Karilla tuo homma alkoi jo ensimmäisenä kesänä.

Minulle elämäni tärkeimmät paikat Sorolan lisäksi ovat Helsinki, Turku, Koli ja tietenkin Joensuu. Helsingin seudulla opiskelin Teknillisessä Korkeakoulussa (nyk. Aalto Yliopisto) ja sieltä minä löysin Etelä-Pohjolaisen vaimoni Marjatan ja siellä ovat syntyneet aktiivisimmat ystävyssuhteeni. Nytemmin olemme palanneet Helsinkiin tekemään töitä ja tutustumaan lähemmin ensimmäiseen lapsenlapsemme Kerttuun.

Turkuun muutimme ensimmäisiin oikeisiin töihin ja siellä myös syntyi tyttäreemme Katariina. Toisella Turun kierroksella käytiin reilut 10 vuotta sitten. Silloin meidät otettiin vastaan paluumuuttajina. Iso kunnianosoitus turkulaisilta. Sain silloisella työpaikallani Auraprintissa varsin vapaat kädet toiminnan ja tuotannon modernisointiin. Koli taas liittyy omiin harrastuksiini. Siellä on ehkä Suomen paras yksittäinen laskettelurinne ja muutenkin se on Suomen mainioin paikka mikkopeltsipeltola-tyyppisiin harrastuksiini. Joensuu on Pohjois-Karjalan pääkaupunki ja siellä on kotimme - Helsingissä asuntomme. Junan tuomia ollaan. Molemmissa päissä.

Kiteelle työurani heitti minut 2000-luvun alussa Turun ja Helsingin jälkeen. Muutettiin Joensuun Niinivaaralle ja sinne muutti myös työksemme sukulaistyttöme Kaisa. Aloitin silloisella Dynoresinillä pinnoitetehtaan toimitusjohtajana. Ensimmäisenä työpäivänä löysin itseni mittailemassa tehtaidemme rajoja liimatehtaan johtajan Erko Kajanderin kanssa. Yritystä oltiin jakamassa yrityskaupan seurauksena. Ei tullut pönkää pinnoitetehtaan oveen vuosieni aikana, vaikka minua siihen suuntaan painostettiin yhdessä Lontoon kokouksessa ja taisivat sellaista ennustella muutamat tehtaan pojatkin. Luovuttiin lastulevypinnoitteista, keskityttiin vanerin pinnoittamiseen ja tehtiin pakollinen, kallis ympäristöinvestointi. Nuo kaikki loivat vahvan perustuksen sille, että tehdas jatkaa menestyksellisesti vieläkin Kiteellä Surfactorina.

Kiteeltä työnantajani heitti minut töihin Haminaan. Kävi samoin kuin ukkini veljelle, Heikki-sedälle. Kankaalan Heikin Havukaisen Varkaudesta Haminaan heitti Ahlström. Puusepän hommat Varkaudessa vaihtuivat sotakorvauslaivojen sisustamiseen Haminassa. Minut taas pyydettiin Kiteeltä vetämään Haminassa olevaa liimatehdasta. Sekä Kiteen että Haminan tehtaidemme nimeksi oli tullut Dynea. Sekä Heikki-setä että minä oltiin siis molemmat "puusepän" hommissa Haminassa eri aikoina kylläkin: Heikki telakalla ja minä palvelemassa vaneriteollisuutta.

Minun ja Heikki-sedän työurat kohtasivat toisenkin kerran kymmenen vuotta Haminan reissuni jälkeen. Siirryin Turun kautta "puusepän" hommiin Varkauteen Ahlströmille, joka oli muuttunut matkan varrella Stora Ensoksi. Menin sinne tehostamaan LVL-tehtaan tehtaan prosesseja (LVL=Kertopuu). Tuulisessa Storassa siirryin sitten kohta Uimaharjun Sahan päälliköksi ja sitten vielä pariaksi vuodeksi Itävaltaan kokoamaan koulutustiimiä Tšekkeihin rakennettavaan CLT-tehtaaseen (CLT=Ristiin liimattu lautalevy). Tiimiini rekrytoin jäsenet Itävaltasta, Turkista, Brasiliasta ja Italiasta. Melko hyvin siis pääsin sisälle mekaaniseenkin metsäteollisuuteen. Hyvän perustan tuolle alalle rakensin kesätöissä Kiteen Höyläämöllä Pentti-enoni perehdytyksessä.

Työurani kansainvälistyminen oli alkanut 2000-luvun alussa, kun siirryin töihin Puhoksen teollisuusalueelle Suorlahden kylään. Siihen samaan kylään, jossa olin viettänyt lapsuuteni kesät. Ensimmäinen esihenkilöni Puhoksessa oli Norjassa ja ensimmäinen johtoryhmän kokous pidettiin heti Yhdysvalloissa. Muistan siltä matkalta sen, ettei saatu selvyyttä koko reissun aikana, valittiinko presidentiksi George W. Bush vai Al Gore. "too close to call". Sittemmin nuo Kiteen kokemukset ovat heittäneet minut työhommissa, mm. kokousillalliselle USA:aan seuraamaan suoraa TV-lähetystä Bagdadin pommituksista Irakin sodassa, kaksi kuukautta Tsunamin jälkeen talkoohommiin Atechiin Indonesiassa, koronan aloittajaisiin Itävallan laskettelurinteille viimeisenä päivänä, kun rinteet ja hotellit olivat vielä auki ja nyt viimeisen vuoden aikana tekemään viikoittaista IT-tuotekehitystä Ukrainassa Zaporizjassa olevan yrityksen kanssa. Yhteyshenkilölläni on vai 30 kilometriä matkaa Venäläisiin ja dronet surisee hänen kotinsa yllä joka yö.

Sellainen työelämä minulla on ollut ja se jatkuu vielä jonkin hetken. Olen ollut viimeiset kolme vuotta IT-yrityksessä tutustumassa kasvuyrityksmaailmaan ja rakentamassa oppimisjärjestelmiä yrityksille ja samalla myymässä eettiseen toiminnan johtamisen ja vaatimuksen mukaisuuksien täyttämisen verkkokoulutuksia. Liikejuridiikan yhteydessä vaatimuksen mukaisuus tarkoittaa "sääntöjen noudattamista" tai "sääntöjenmukaisuutta". Ei varmasti kovin tärkeää hommaa ainakaan Donald Trumpin ja Vladimir Putinin mielestä. Helsingin Punavuorella teen töitäni ja olen ainoa kantasuomalainen yrityksessämme Datafisherissä. Veljeni pojan Kuutin sanoin: "Tulipahan tämäkin nähtyä".

Työhommia tärkeämpi projekti minulla on ensimmäisen lapsenlapsemme, Kertun 1,5 vuotta, opettaminen hiihtohommiin. Saman prosessi on jo käynnistynyt kolmannessa sukupolvessa. Rinnesuksilla hiihtämään olen opettanut Kertun äidin kummitäidin, Kertun äidin ja nyt on sitten vuorossa Kerttu. Ja kun vanhempiani katson, en usko, että minulla tuon homman jälkeenkään projektit loppuvat ihan äkkiä, vaikka varsinaisista työhommissa pääsisin eroon vaikkapa heti. Toivoa vaan sopii, että olemme Marjatan kanssa yhtä onnekkaita terveytemme kanssa kuin vanhempiani ovat saaneet olla.

Vaikka perheemme on ollut monipaikkainen, kotimme on ollut 25 vuotta Joensuun Niinivaaralla. Siitä, minne se sieltä siirtyy, emme vielä tiedä. Sen tiedämme, että Suomessa pysymme ja sydämeltäni tulen aina olemaan punamusta. Vahvana perheessämme elää myös Etelä-Pohjalaisuus. Mikko, Peltsi, Peltolan "Kolilaisella" kameramiehellä Juha Korhosella hommia näyttää riittävän. Samoja latuja seuraa myös kameramies "petrifromfinland" ja jatkaa Vuoksen vesistön ja Karjalan kunnain kartoittamista ja niiden markkinointia.

Niinivaaralla 22.3.2025 Petri Kaskes

Jenny Havukainen, Kenkkulan Jenny

Kysyin sisareltani, millaisena hän äidin muistaa. Totesimme, että molemmilla tulee ensimmäisenä sama asia mieleen. Muistamme äidin lämpimänä, ystävällisenä ihmisenä. Meillä kotona ei räyhätty, eikä huudettu. Äiti tuntui aina olevan hyvällä tuulella. Lapsiaan ja erityisesti lapsenlapsiaan äiti rakasti. Kun tulin lauantaina kansakoulusta kotiin, kotona tuoksui pulla.

Äitini Jenny Havukainen syntyi vuonna 1908 Heinsyrjään Juho ja Maria Havukaisen perheeseen. Äidin lapsuudesta on hyvin vähän tarinoita säilynyt tähän päivään, mutta sisareni muisteli äidin käyneen koulut Heinsyrjässä.

Jenny tuli miniäksi Kiteenalahteen Kenkkulan tilalle. Äiti ja isä menivät naimisiin vuonna 1927 äitini ollessa 19- vuotias. Isäni Tauno oli asunut tilalla kaksin äitinsä Iidan kanssa 13- vuotiaasta saakka. Iida oli pitänyt tilasta hyvää huolta. Miniäksi ahkeran Iidan taloon ei varmasti ollut helppo tulla, mutta yhteiselo sujui. Meistä kahdeksasta sisaruksista vanhin, Alpo, syntyi vuonna 1928. Kuten siihen aikaan usein olikin, myös äitini elämä oli työntäyteistä. Isäni oli töissä VR:llä Kaurilan asemalla asemamiehenä, kunnes hän perusti Kenkkulaan kyläkaupan maatilán töiden rinnalle. Äitini hoiti maatilán töitä eikä puuttunut kauppaan liittyviin asioihin, ne olivat isäni ja kaupassa työskennelleen Pirhosen Heikin vastuulla.

Äiti kertoi joskus vieraillessaan kotonani Liperin Roukalahdella, että perheemme oli ennen minun syntymääni sodan aikana evakossa Liperissä, Tiilikaisen perheessä. Sisareni muistelee, että Tiilikaisessa oli hyvä olla, perhe oli evakkoperheille ystävällinen. Mummo kuulemma vei lehmät jalkaisin metsäpolkuja pitkin. Muut menivät hevoskyydillä. Tarinat evakkoajoista ovat jääneet suurilta osin kertomatta ja toivoisinkin, että ainakin Kenkkulan yläkerrasta parvekkeelleni pelastettu puinen vuodesohva osaisi kertoa tarinansa. Sohvan selkämuksesta löytyvistä ns. evakkomerkeistä päätellen sillä voisi olla tarina, jos toinenkin kerrottavana.

Suomet sodat ovat osa meidän kaikkien tarinaa, niin ylisukupolvisina muistoina kuin omina muistoinammekin. Myös isäni palveli jatkosodassa eturintamalla. Vuoden 1943 tienoilla isäni ollessa rintamalla perheeseen oli syntynyt kuudes vauva. Tämä tietysti herätti äidissäni huolta ja hän halusi, että isä siirretään pois eturintamalta, ettei suurperhe jäisi ilman isää. Toiminnan naisena äitini päätti lähteä kävelemään Kiteenlahdesta Matkaselkään asiaa hoitamaan. Niin sai isäni siirron pois etulinjasta ja kotiutui lopulta vuonna 1944. Monet sanovat, että olen luonteeltani tullut mummoon, mutta muistellessani tätä tarinaa näen itsessäni äidin periksiantamattomuutta ja päättäväisyyttä. Äiti piti perheestämme huolta.

Äitini oli aktiivinen Martoissa sekä ahkera leipoja. Hänen piirakkansa olisivat varmasti voittaneet kilpailuita, jos ajat olisivat olleet toiset, niin kauniita ja hyviä ne olivat. Olen tietysti hieman puolueellinen kertomaan mutta uskon, että kuka vain äitini piirakoita maistanut yhtyisi ylistykseen. Äitini lämmihenkisyydestä kertoo myös, että aina lähtiessään tapaamaan meitä lapsia Helsinkiin, oli hänellä mukana useita lanttukukkoja. Ilman viemisiä ei voinut saapua. Myös jouluksi leivottiin paljon. Erityisesti muistan herrasväen leivät.

Ajan oloon isä sairasteli enemmän ja maatilán ja kaupan työt kävivät raskaiksi. Vanhempani päättivät luopua Kenkkulan tilasta ja muuttivat 1965 Helsingin pitäjän kirkonkylään, nykyiseen Vantaan Vaaralaan. Äiti hoiti lapsenlapsiaan ja isä työskenteli vartijana. Äitini ei kuitenkaan viihtynyt ”metsän keskellä” ja sanoikin usein saaneensa tarpeekseen metsässä asumisesta. Niinpä vanhempani muuttivat seitsemän vuoden jälkeen takaisin Kiteelle, tällä kertaa Kiteen kirkonkylälle, missä äitini asuikin

elämänsä loppuun. Äitini kertoi viihtyneensä kylän vilinän keskellä. Hänellä oli parvekkeellaan paljon kukkia ja hän nautti, kun näki kotoaan ihmisiä kylän raitilla.

Isäni kuoli yllättäen vuonna 1984 päreiden hakureissulla. Isän menetys oli äidille vaikea paikka. Isä oli menevänä miehenä hoitanut paljon kodin juoksevia asioita, jotka äiti nyt joutui ottamaan asiakseen. Isän kuoleman jälkeen hain aina äidin meille viettämään joulua. Toki äiti vieraili muutoinkin, mutta kauaa hän ei viihtynyt, sillä mekin asuimme ”metsän keskellä”.

Vanhemmiten äitini nautti käsitöiden tekemisestä. Hänen harrastuksensa ansiosta minulla ja lapsillani on hyvät varastot käsin tehtyjä villasukkia vielä tuleviksikin vuosiksi. Säilytin niitä isossa, isäni tekemässä pärekorissa. Hän myös virkkasi paljon ja teki meille lapsille virkatut sänkypeitot ja pöytäliinoja. Lapsenlapset olivat äidilleni erityisen tärkeitä ja omat lapseni muistavatkin, että mummon pakkasesta löytyi aina Valion kuningatar tuutti tarjottavaksi. Minua äiti muistutti, ettei lapsille pidä syöttää margariinia, sillä oikea voi on hyväksi silmille. Äitini muisto elää neuvojen lisäksi myös sanonnoissa, jotka ovat periytyneet omille lapsenlapsilleni. Pojanpoikani muistavatkin aina tokaista, ”Kaikenlaista ihmettä sanoisi Kitteen mummo!”.

Tuulan kertomasta kirjoittanut tytär Anu Aavamäki-Tortosa

Kenkkulan Jenny kukkaloistonsa keskellä.

Mobilistin mietteitä

Autot ovat kiinnostaneet minua pienestä pojasta lähtien, ja enimmäkseen vanhat. Lapsuudenkodissani Vehkalahden Sivatisissa oli jo 1950-luvun lopulla auto, Ford vuodelta 1937. Kylässä ei silloin tainnut vielä olla kovinkaan montaa autoa. Myöhemmin Ford oli leikkipaikkanamme, jättäen syvälle mieleen painuneen muistijäljen. Autoala oli tavoitteena myös ammatiksi. Ensin Haminan ammattikoulun auto-osasto, sitten armeijassa kuljetus ja sen jälkeen Mikkelin autoteknillinen koulu, jonka ensimmäisellä luokalla mieli kuitenkin muuttui. Opinahjo vaihtui Kotkan teknillisen koulun koneenrakennuslinjalle ja autot saivat jäädä sillä erää. Opiskelun jälkeen muutimme Kouvolaan, jossa työpaikka löytyi ensin piirustuslaudan takaa ja myöhemmin tietokoneen äärestä teollisuuden suunnittelutehtävissä. Se oli hyvä päätös.

1980-luvun puolivälissä vanhat autot alkoivat taas oikeasti kiinnostaa, ja hankin entisöintiprojektin. Mobilismi tuntui kiinnostavalta harrastukselta ja hakeuduin Kymenlaaksossa ja Itä-Uudellamaalla toimivan Kymen Automobiilikerhon jäseneksi. Päädyin pian kerhon hallitukseen ja 1991 sihteeriksi, jossa tehtävässä jatkan edelleen. Vuodet kuluivat vahvasti kasvavan yhdistyksen yhä enemmän aikaa vievässä toiminnassa. Aikaa ja kiinnostusta ei tuntunut riittävän haastavaan autoprojektiin, eikä rahaakaan ollut liikaa siihen sijoitettavaksi, joten se sai jäädä. Vuoden 2004 alussa hankimme ensimmäisen harrasteauton, vuoden 1964 Ford Taunus 12M:n. Sillä päästiin Birgitta-puolison kanssa mukaan ajotapahtumiin, ja niissä on käyty vuosien aikana monilla paikkakunnilla ympäri Etelä-Suomen. Koko ajan oli kuitenkin säilynyt mielessä ajatus lapsuuskodin Fordista, jospa sellainen löytyisi. Niinpä kevään 2017 aikana ilmestyikin myyntiin tutun lahtelaisen mobilistin entisöimä hieno sininen Ford vuodelta 1937. Sitä ei voinut sivuuttaa vaan auto oli ostettava. Nyt päästiin reissuun isommalla porukalla, sillä Heini-tyttäreemme perhe saattoi lähteä meidän 12M Taunuksella mukaan ajotapahtumiin. Myös toiset lapsemme Jenni, Ville ja Nelli ovat eri tavoilla olleet mukana harrastuksessamme. Vuonna 2020 hankittiin kolmanneksi harrasteautoksi vuoden 1964 Taunus 17M. Nämä kolme ovat museorekisteröityjä ja siten hyvässä ajokunnossa. Säilössä on vielä Taunusten ikäinen Mercedes-Benz 220 S, mutta se vaatisi uutta innostusta ajokuntoon elvyttämiseksi.

Ajotapahtumat ovat olleet meidän lomamatkoja. Vuosittain on käyty kattojärjestömme Suomen ajoneuvohistoriallinen keskusliitto - SAHK ry:n retkeilyajoissa, joita järjestävät alueelliset jäsenyhdistykset. On osallistuttu myös oman ja lähialueiden kerhojen järjestämiin muihin ajotapahtumiin ja kokoontumisiin. Jokakesäiseen ohjelmaan kuuluu ehdottomasti eräänä kesän päätapahtumista juhannuksen jälkeisenä viikonloppuna järjestettävä kaksipäiväinen Suur-Saimaan Ympäriajo, johon on ehditty osallistua jo 19 kertaa. Vuodesta 2011 olemme olleet mukana porukassa, joka tekee vuosittaisen kesäretken elokuun alkupuolella. Ryhmään kuuluu nykyisin seitsemän pariskuntaa ja kesäretken järjestelyvastuu on kiertävä. Kukin pariskunta järjestää vuorollaan retken muulle ryhmälle yllätyksenä ja ennakolta ilmoitetaan vain kokoontumispaikka ja -aika. Matkan kohteet ja ajoreitit julkaistaan retken edetessä päivä kerrallaan. Näin mielenkiinto säilyy koko kesäretken ajan. Vuosien aikana on kierretty kotimaata Kokkola-Koli-linjan eteläpuolisella alueella. Kaksi kertaa on käyty myös Virossa ja kerran Ruotsissa. Kesän 2024 retki suuntautui Viron Saarenmaalle. Retkiin kuuluvat tutustumiset mielenkiintoisiin kohteisiin, majoittumiset hieman erilaisissa paikoissa ja yhteiset illalliset. Kesäretket ovat ajokauden odotetuin kohokohta.

Harrastuksessa pääpaino on vuosien aikana siirtynyt autoista ystävien tapaamiseen ja yhteisten kokemusten jakamiseen. Tärkeintä on kuitenkin ollut puolison myötämielinen suhtautuminen ja mukana olo sekä lasten osallistuminen vanhempien harrastukseen.

Jouko Peri

2019 Suur-Saimaan Ympäriajossa vuoden 1937 Fordilla. Pussihousut ja nahkasaappaat ovat keskikesällä kuumat varusteet.

2023 osallistuttiin Suur-Saimaan Ympäriajoon kahdella Taunuksella. Oikealla Heini ja Harri sekä lapset Anton ja Enni.

2013 Suur-Saimaan Ympäriajossa osallistuimme asu-ajoneuvokilpailuun Taunus 12M:llä. Asut tietenkin auton mukaan ja Birgitalla papiljotit rekvisiittana.

Vuoden 2022 kesäretkellä autot Rosendalin linnan edustalla Tukholman Djurgårdenissa. Saimme vanhoilla autoilla erikoisluvan ajaa linnan pihalle.

Kevät

kuin ystävän syleilyyn
istun rottinkituoliini
pitkän talven jälkeen

katson maisemaa kuin viimeksi
monenneko kerran, en tiedä

enkö ennen ole nähnyt

kevään herkkiä sävyjä
taivaalla pilvien reunoissa
synkäksi käyneellä järven jäällä

vastarannalla joen sulassa
joutsenet kertovat kevään tulleen.

Ajassa

kosken kivi
niin kova
järkähtämätön

kun
vesi kohisten
pärskien kylkeen lyö
vaahdoten voimaansa huutaa

muotoilee pehmeät
hioo särmikkäät
rypyttää sileät
rouhii kovat

kuin
aika rientäen
aamusta iltaan omansa ottaa

meihin jälkensä jättää

Kyösti Havukainen

Kesäisiä kuvia Papinniemen leirikeskuksesta.

Sukuseuran hallituksen jäsenet ja toimihenkilöt 2025 sukujuhlaan asti

Martti Havukainen, puheenjohtaja, tuotemyynti
JOENSUU
p. 050 5914459 email: martti@havukainen.com

Markku Kostiainen, varapuheenjohtaja
LAPPEENRANTA
p. 0400 152994 email: kossu1960@hotmail.fi

Heini Ketolainen, rahastonhoitaja, sihteeri, jäsenrekisterin ylläpito
KESÄLAHTI (KITEE)
p. 040 5472142 email: hketolainen@gmail.com

Tuula Aavamäki
KERAVA
p. 040 5141961 email: tuula.aavamaki@gmail.com

Pekka Havukainen
KITEE
p. 0500 128713 email: rvpekka@gmail.com

Esko Mielonen
ONKAMO (TOHMAJÄRVI)
p. 0400 124210 email: leenama.mielonen@gmail.com

Jouko Peri
KOUVOLA
p. 040 7167659 email: jouko.peri@pp.inet.fi

Aimo Turunen,
PUHOS (KITEE) p. 0400 579365
email: aimokturunen@gmail.com

Leena Väistö
TOHMAJÄRVI
p. 040 5145926 email: lessunoma@gmail.com

Ahti Kopperi, sukututkija
KITEE
p. 0500 229119 email: ahti.kopperi@telemail.fi

*Lehden kokosi Martti Havukainen. Painopaikka Painokanava, Joensuu
Jäsenmaksu 10 € toivotaan maksettavan 30.4. mennessä. Maksutiedot takasivulla.*

Saajan tilinumero	FI12 5153 0420 0924 33	TILISIIRTO		
Saaja	Havukaisten sukuseura ry			
Maksajan nimi ja osoite				
Allekirjoitus		Viitenumero	1041	Jäsenmaksu 2025 10€/jäsen
Tililtä nro		Eräpäivä	30.04.2025	EUR 10

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa
Kotimaan maksuvälityksen yleisten ehtojen
mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman
tilinumeron perusteella